

Längs fågelvägen där duvorna inte längre flyger

Petter Dahlström Persson på Härke konstmuseum

"Jag får syn på duvorna som sitter på murens kant men så fort jag närmar mig lyfter de mot den klarblå himlen."

Så inleder Petter Dahlström Persson den tillhörande texten till utställningen *Fågelvägen* som just nu går att besöka på Härke konstmuseum på Frösön. Utställningen består av en serie svartvita fotografier. Vissa av dem är inramade medan andra är inneslutna i epoxy vilket ger dem intrycket av att de är mer skulpturer än fotografier. Duvan är inte ett nytt motiv i Dahlströms konst. Tidigare har duvan bland annat figurerat i hans utställning *Lost Pigeons*. I *Fågelvägen* är dock duvan, som sådan, frånvarande, bortflugnen. Men duvan som symbol är högst påtaglig i de svartvita bilderna.

Fotografierna är tagna i Iran, en del av det vida område som ibland kallas för civilisationens vagg. Ruinerna av tornet, som en gång huserade tusentals duvor, vars spillning samlades upp för att användas som gödsel i jordbruket, står som en påminnelse om tidens obarmhärtiga rörelse framåt. Vissa saker tycks dock inte förändras och i bilderna kan man spåra samhällskontraktets skörhet. Kanske är det dock så, som en kritiker en gång hävdade, att samhällskontraktet inte är värt pappret det *inte* är skrivet på. Dahlströms svartvita fragment av den ringmur som en gång rests fyller en med vemod och rör en nästan till tårar. Det finns en närmast sublim skönhet i fotografierna, dessa minnen som man inte visste fanns. De påminner en om att det fanns en tid innan denna som inte var helt olik den vi lever i idag. Insikten är bitterljuv. Murar byggdes och murar förstördes, jorden har alltid varit rund. De problem som människan ställs inför, och inte sällan själv är upphovsman till, vandrar genom historiens epoker likt ett hjärnspeke som tycks synnerligen svårt att råda bot på.

Det finns forskare som menar att duvan var ett av de första djuren som människan domesticerade. Att duvan är rik på symbolik är kanske därför inte så konstigt. Denna budbärare har paradoxalt nog både tilldelats medaljer för sina krigsinsatser och blivit en symbol för freden. Duvans olika roller speglar väl människans dubbla natur. Dahlström lyckas att med sina fotografier fånga det som inte syns i bild, det som ligger utanför de raserade murarna. Det är de tidigare civilisationernas dödsmasker som visas och frågan som implicit lyfter från marken är om vi är villiga att formge våra egna. Samtidigt finns det ändå något som är värt att bevara, något som vi måste ta vara på. I texten till utställningen framhäver Dahlström balsameringsprocessen i den Egyptiska kulturen som ett sätt att upphäva tiden och på så sätt möjliggöra för fortlevnad efter döden. I Dahlströms tillvägagångssätt ligger detta latent, en bevarad påminnelse. "Fotografierna från muren är likaså inneslutna i en slags epoxyharts och deras blanka ytor reflekterar omgivningen som en hägring." Ska duvan vara en symbol för freden eller ska vi fortsätta att ge den medaljer för sina krigsinsatser?

Text och foto: Freddie Ross

Volym 2018-03-16